TEHNICĂ ARTĂ MEDICINĂ ISTORIE PEDAGOGIE CRITICĂ

Cultură sportivă

PSIHOLOGIE ŞTIINŢĂ LITERATURĂ POLITICĂ PROBLEME ACTUALE

MEDICINA

Ştiţi ce este oboseala?

Dacă nu, veţi afla cum apare oboseala, dece se generalizează şi ce forme poate lua

Oboseala poate fi definită ca „o pierdere trecătoare a excitabilităţii musculare" (Maurice Boigey), deoarece se caracterizează aparent, prin aceasta, atunci când un muşchiu este supus unor excitaţiuni continue, fie experimental cu ajutorul curentului electric, fie „in vivo", prin excitarea motoare voluntară. E. Hédon a definit-o ca „o senzaţiune particulară, pe care o încercăm în urma unei munci forţate sau mult timp susţinute"; René Ledent ca „un produs al travaliului excesiv, ce are drept urmare o micşorare a puterii funcţionale a organelor"; iar Jules Courmont, ca „o stare de epuizare corespunzând reţenţiunei şi acumulării în muşchi, a produselor toxice de desasimilaţie, care interesează atât fibra musculară, cât şi aceea nervoasă".

Cum se explică apariţia oboselii

Sunt trei surse de oboseală:

1. Munca voluntară fizic şi psihic.

2. Munca pasivă, cuprinzând toate mişcările comunicate (în călărie, trăsură, maşină, tren, etc).

3. Excitaţiunile senzitive senzoriale şi emoţiunile puternice.

Viteza, intensitatea şi durata factorului obositor, sunt cele trei condiţiuni, de care depind apariţia şi gradul oboselii.

După cum se ştie, contracţiunea musculară este posibilă, pe seama a două elemente: oxigenul şi zaharul. După Horat, aceste două elemente, nu intră în contact, imediat după ce au părăsit sângele, pentru a scălda fibrele musculare, ci formează depozite separate, de corpi carboranţi (oxigenul) şi de corpi combustibili (zahărul), care vor acţiona numai în momentul dorit şi sub solicitarea sistemului nervos. Zahărul, care se găseşte în sânge, sub formă de glucoză, pierde în muşchiu o moleculă de apă, pentru a deveni glicogen:

glucoză — apă = glicogen.

Oxigenul părăseşte globulele roşii ale sângelui, se fixează pe pigmentul muscular şi oxidează pe loc glicogenul, producând acid carbonic şi apă:

glicogen + oxigen = ac. carbonic + apă.

Acestea ar fi, într'o redare simplistă, fenomenele de ardere, provocate de travaliul muscular. Se înţelege, că un muşchiu izolat, se va contracta atâta timp, cât rezerva intrinsecă de glicogen, nu a fost epuizată. În această clipă, el a atins o stare de inexcitabilitate, care corespunde oboselii absolute. „In vivo", glucoza este continu adusă de sânge şi astfel, se poate

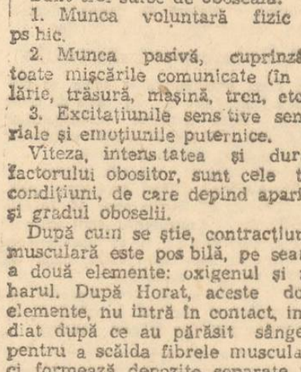

susţine un travaliu oarecare. Când acest travaliu este prea mare, cantitatea de glucoză nu mai corespunde necesităţilor şi apar fenomenele de oboseală, care ne indică necesitatea, ca muşchiul să şi reîmprospăteze sursa de energie contractilă.

Totuşi, ingerarea unor mari cantităţi de zahăr nu are efecte valabile, căci concentraţiunea de glucoză din sânge este constantă şi regulată de funcţiunea hepatică Limita de toleranţă a organismu lui faţă de glucoză este de 1.8—2 gr de kgr. şi pe oră, o cantitate mai mare, putând provoca turburări serioase. De aceea, raţia cotidiană de antrenament, nu trebue să aibe mai mult de 50—100 gr. de zahăr în plus, la sportivi.

In schimb aşa cum lucrările lui Denoig şi Becker au reuşit să arate ingerarea de substanţe alcaline ca bicarbonatul, dublează efortul muscular. Există o strânsă corelaţie, între alcalinizare şi oxigenare care explică acţiunea atât de eficace a apelor alcaline la surse.

Un fapt remarcat de toţi sportivii, este că oboseala apare mai repede pe timp ploios. Explicaţia constă tot în blocarea fenomenelor de ardere completă şi de aceea Kirschberg recomandă alcalinizarea alimentaţiei, în zilele ploioase, de antrenament şi de concursuri.

Generalizarea oboselii

Am văzut, că din procesele de ardere ale travaliului muscular, rezultă o serie de substanţe toxice, ce trebuesc eliminate. Aceste substanţ (ac. carbonic, ac. lactic, ac. uric, ptomaine, leucomaine, etc.) sunt angajate în circulaţia sanguină.

Intr'o primă fază, aceste produse de desasimilaţie, provoacă o stare de excitaţie. „Dar, starea aceasta de bună dispoziţie provocată de exerciţiul muscular, după

cum a remarcat Tissié, este o înşelăciune, care ne dă iluzia forţei, ca şi orice chimico-excitant: alcool, kola sau alte stupefiante". După faza de excitaţie, va urma faza de deprimare, adică senzaţia de oboseală.

Injectându-se prin artere, într'un muşchiu odihnit, reziduriile extrase dintr'un muşchiu obosit, se provoacă şi acestuia o oboseală La fel se petrec lucrurile şi cu activitatea cerebrală.

Rezidurile se elimină prin urină (ac. uric şi creatina), ele provocând toxicitatea acesteia. De unde, necesitatea ca un om de sport, să aibe un sistem urinar, indemn de orice alterare patologică. Acidul carbonic se elimină prin plămâni, iar prin piele şi intestin restul de produse de desasimilaţie. Observaţiunile de laborator, au arătat că timpul în care produsele toxice sunt eliminate, variază între 12—24 ore. Repaosul, într'o interpretare fiziologică, ar fi deci „perioada de timp necesară organelor, pentru a repara pierderile suferite din cauza activităţii musculare" (prof. V. Marilu).

Acţiunea toxică a deşeturilor se completează, în producerea oboselii, cu deperditiunea energiei nervoase. Organismul este un rezervor de energie nervoasă, prin pierderea rapidă a căreia, în cursul unui efort, se produce un mare deficit. Când avem conştiinţa diminuării disponibilităţi noastre de forţă nervoasă, apare senzaţia de oboseală.

Pierderea de energie nervoasă provocată prin efortul de voinţă, care acţionează un muşchiu obosit, este superioară celei necesare înainte de oboseală, pentru a obţine acelaşi randament. Atletul obosit, care continuă cursa, lupta sau matchul, plăteşte aceasta, cu o mare risipă de forţă nervoasă.

Formele de oboseală

Oboseala se poate manifesta sub mai multe forme. Incercăm, o prezentare sumară a acestora:

1. GAFAIALA este un început de oboseală şi se datoreşte excesului de bioxid de carbon, apărând ca un regulator al respiraţiei.

2. SENZAŢIA GENERALĂ DE CĂLDURĂ, bălăi ale tâmplelor, figura animată, roşie, cu ochii arzători, de un aspect plăcut Este faza în limitele căreia după Fernand Lagrange, exerciţiul sportiv nu poate dăuna.

3. CURBATURA DUREROASĂ localizată sau generalizată, apare deobicei, când un muşchiu neantrenat este supus dintr'o dată, la un efort prea mare. Locul de apariţie: membre, regiunea lombară şi umeri. Se însoţeşte de o sete vie limbă saburală. Lipsă de apetit somn agitat şi întrerupt de vise sau deşteptări bruşce Uneori o urcare a temperaturei de 1-2 grade care persistă 3-4 zile.

Muşchi devin sediul unor redori care fac mişcările penibile. Produsele toxice în exces, impregnează fibrele musculare, ceasce atrage o pierdere a proprietăţii contractile Fibra musculară, începe să sufere,

chiar un proces de descompunere chimică.

La un subiect bine antrenat, sângele care este uşor alcalin, irigând din abundenţă muşchiul, neutralizează acizii formaţi. Redoarea musculară apare numai în pauzele dintre exerciţii, deoarece, în acest timp, sângele nu scaldă atât de activ fibrele musculare şi deci acizii nu sunt suficient neutralizaţi. Durerea se poate datora micilor ezuri interstiţiale, asemănătoare celor produse de o contuzie. Ele dispar foarte rapid.

4. GREUTATEA IN PIEPT, capul arde, împăienjenirea ochilor, „stele verzi", urechile ţiue, confuzie de idei, nările se dilată, gura se deschide larg, ochii ies din orbite, faţa palidă cu pomeţii obraznici de o culoare violacee-vânătă. Inspiraţia de trei ori mai lungă decât expiraţia, datorită stazei din capilarele pulmonare.

5. AMEŢEALA TOTALĂ, senzaţiile devin din ce în ce mai vagi, capul parcă e închis într'un cerc de fier, conştiinţa dispare, muşchii mai lucrează un timp, mecanic, apoi devin incapabili să se mai contracte şi individul se prăbuşeşte Uneori poate surveni o sincopă.

6. In fine SUPRA-ANTRENAMENTUL care va constitui subiectul unui articol viitor

C'ement Baciu

PARANTEZE...

■ Ştiţi ce viteză se poate atinge pe ski?

— La fond 12—15 km./oră.
— La slalom 40—50 km./oră.
— La trambulină 100—120 km./oră

La noi în ţară, într'o cursă specială pe kilometrul lansat s'a depăşit cu puţin 17 km./oră.

Recordul absolut de viteză la ski este însă un uluitor 265 km/oră realizat de un skior închis într'o carcasă aerodinamică de celuloid

● *Primele coşuri de basket-ball erau veritabile coşuri de pescuit; adică aveau fund. De aceea la fiecare coş se găsea o scară şi un "oficial" care avea rolul să scoată mingia din coş.*

■ 7 m 16 este recordul naţional la săritura în lungime şi aparţine lui Stoichiţescu Puţini ştiu însă că a fost puţin ca în acea săritură "Pompiu" să realizeze un uluitor — pentru noi — 7 m. 50. A avut însă ghinionul să nu rămână pe picioare şi a căzut pe spate Şi cum codul atletic prevede că măsurătoarea se face în ultima urmă, recordul lui Ionescu Crum nu a fost depăşit decât cu 1 cm.

■ Basket ballul este singurul joc de asociaţie în care o echipă nu apără coşul propriu, ci pe cel al adversarului.

Asta fiind că regulamentul prevede că "este coşul propriu al unei echipe coşul către care stă cu faţa centru înaintaş la începutul jocului şi în care echipa sa trebuie să introducă mingia".

Curios, dar adevărat.

TEHNICA

URIAŞI ŞI PITICI

sau despre o echipă ideală de basket-ball

1936 a adus basket-ballului recunoaşterea olimpică a deosebitelor calităţi ce l-au ridicat atât de vertiginos la popularitatea actuală. 21 de naţiuni s'au înălţat atunci într'un campionat ce a fost nu numai olimpic, ci mondial. Şi surpriza spectatorilor, oficialilor şi jucătorilor nu a fost mică când şi-au dat seama de vastitatea problemelor născute din cioc nirea adepţilor jocului inventat de Naismith. Intr'adevăr turneul olimpic a pus faţă în faţă mentalităţi şi sisteme diferite, temperamente şi... înălţimi care au uimit dar au şi scandalizat. Şi paragraful care va apare în regulamenul de joc împărţind jucătorii viitoarelor competiţii olimpice în două categorii — peste şi sub 1 m. 90 — nu-i decât o consecinţă a acestor impotriviri Pentru viitor, acest paragraf a ridicat însă şi o problemă pe care — se pare nu a rezolvat-o decât an'i ultimelor campionate internaţionale.

Care este echipa de basket-ball ideală?

Câştigătorii turneului olimpic din 1936 au beneficiat de o echipă de mare... altitudine, toţi jucătorii depăşind cu mai mulţi sau cu mai puţini centimetri talia uriaşilor 2 metri. Au avut însă în pictioli Filipinezilor — 1 m. 60 — adversari cei mai serioşi şi, anecdotic, se spune că americanii au câştigat fiindcă "piticii" au scăpat de câteva ori mingea afară. Este drept că ei n'au intercepat nici o minghe uriaşilor, dar nici aceştia n'au putut să-i prindă în fulgerările alergărilor.

Anii următori arată totuşi o preferinţă a conducătorilor şi antrenorilor pentru giganţi. Am putea spune chiar o goană după ei. Jucătorii de talie mică rezistă încă prin complexul calităţilor lor şi fiindcă în bătrâna Europă nu puteau fi adunaţi într'o singură echipă cinci uriaşi.

Praga campionatelor europene din 1947 a reactualizat însă problema dar — după noi — a şi rezolvat-o

In capitala Cehoslovaciei au evoluat anul trecut 14 echipe naţionale Cele mai multe reprezentau o selecţionare a jucătorilor după criterii pur tehnice, fără preocupări de talie.

Erau însă şi selecţionate la alcătuirea cărora criteriul înălţimii fusese ţinut în evidenţă. Şi dintre acestea echipa Belgiei — omogenă la 1 m 85 —a reuşit cel mai mult să impresioneze ca aspect. Invidiatul titlu a fost însă câştigat de echipa URSS căreia i s'a recunoscut — unanim — o netă superioritate tehnică şi tactică.

Mulţi au fost uimiţi de jocul tehnic excepţional al sovieticilor. Alţii de simplitatea lui, de siguranţa jucătorilor sau de omogenitatea lor deloc întrevăzută la o privire superficială a formaţiei celei mai inegale ca înălţime.

S'au mirat mulţi, dar puţini au înţeles că tocmai aici stă secretul marelui succes sovietic şi că prezenţa în formaţia de bază a doi "pitici" alături de cei trei uriaşi nu era întâmplătoare ci temeiul celei mai reuşite concepţii în alcătuirea unei echipe de basket-ball. Dar să ne explicăm.

Două cerinţe îndeplinite

Joc de mare viteză, basket-ballul pretinde jucători iuţi, cu reflexe, care să stăpânească în chip de maeştrii mingia şi să se strecoare cu agilitate printre apărători. In lupta sub coş, înălţimea aduce însă avantaje care nu pot fi neglijate. Deci jucători înalţi şi iuţi. Uşor de spus, dar cât de greu de realizat! Natura, cu legile ei compensatoare, ne oferă mult prea rar, astfel de fenomene pentru a putea crede că vom întâlni vreodată o echipă cu cinci jucători de 1 m. 90 sau 2 m. şi cu viteză debordantă.

Şi atunci ce facem? Preferăm înălţimea în dauna vitezii aşa cum au făcut americanii în 1936, sau viteza în dauna înălţimii ca filipinezii? In faţa acestor două alternative ce prezintă deficienţe de netăgăduit trebue să o căutăm pe cea de a treia: jucători înalţi — pentru jocul sub coş — dar şi jucători mici pentru jocul repede. Adică o formulă ideală aşa cum a realizat antrenorul campionei Europei din 1947; careprin Djordjija (1 m. 88); Korkija şi Konev (am bili peste 1 m. 90) a asigurat echipei superioritatea la mingiile înalte din spaţiul coşului, iar prin Lisov şi Alexeev (ambii 1 m. 75) l-a dat viteză şi dinamism în jocul de câmp.

De altfel chiar în patria de origină a basket-ballului şi a uriaşilor, această formulă s'a găsit cu succes aplicarea campionna din 1946 — Oklahoma — având în formaţie un jucător de 2 m. 11, doi jucători de 1 m. 90 şi doi cu 1 m. 70.

Pentru cei care ar mai căuta argumente de împotrivire în faţa acestei teorii, adăugăm că jocul tactic al unei echipe alcătuite după criteriul de mai sus—socotit de noi ideal — se brodează ţinând cont de diferenţele de înălţime. Mai precis jucătorii de talie mică — deci repezi — vor alcătui prima linie de apărare (cea mai departe de coş), fiind pionii contraatacului. In atac organizat ei vor fi însă cei dinapoi organizatorii jocului şi realizatorii aruncărilor în coş din depărtare.

In felul acesta li se dă posibilitatea numerii în valoare a recuzitului, fără a fi nevoiţi să lupte sub coş unde talia mică şi dezavantaja vădit şi unde aportul celor înalţi va fi complet.

Mai este nevoie să adăugăm că şi în privinţa selecţionării, în acest fel a elementelor, antrenorii vor fi mai puţin puşi în încurcătură?

— gh. epuran —

ŞI'N SPITAL, OPELTZ

SE JOACĂ CU MINGEA, DAR NUMAI CU CAPUL

In ziua de 19 IV 1948 d. CRISTEA MARIN şi corespondentul nostru din Oradea, d. BORDAN au vizitat la Spitalul Judeţean Oradea, pe jucătorul de football OPELIZ, care se găseşte internat în spital după accidentul suferit în Staţia Tileagd când căzând sub roatele trenului—i-au fost tăiate ambele picioare. D Cristea Marin din partea Federaţiei de Football şi a Corpului Arbitrilor şi sportivilor bucureşteni i-a transmis adânca emoţie şi regretul faţă de fatalul accident, arătându-i dragostea de care se bucură în cercurile de mai sus.

Opeltz se găseşte într'o admirabilă stare psihică, ceeace îi ajută vindecarea. Mama sa şi prietenul său Lucaci îi sunt de real ajutor.

Intors la Bucureşti d. CRISTEA MARIN ne-a povestit o scenă amuzantă.

Opeltz este foarte vesel, parcă nici n'a suferit accidentul. Stă în pat ridicat pe pernă Deasupra lui a legat o mânge de hârtie atârnată de o sfoară, o face să sburde prin aer cu mâna şi apoi o loveşte cu capul.

„Vezi d Cristea a spus Opeltz nu mai poţ da cu piciorul, dar îmi rămâne să joc mingea cu capul. Cum vezi am şi început".

PROBLEMA CADRELOR (3)

AVEM NEVOIE DE:

Organizatori, îndrumători, instructori şi antrenori

DE UNDE S Ă-I RECRUTĂM?

Nu vom obosi niciodată atrăgând atenţia asupra importanţei pe care o prezintă astăzi educaţia tineretului. De câte ori se iveşte prilejul unor meditaţii sau discuţii în jurul acestei probleme, tot de atâtea ori apar noui şi nebănuite aspecte ale ei.

Interesul pe care-l prezintă pentru stat această chestiune se oglindeşte în eforturile zilnice făcute de autorităţile de resort. Pe noi însă, aici şi acum, nu ne interesează decât aspectul sportiv al problemei educaţiei.

Educaţia, sau mai bine zis procesul educaţiei este însăşi viaţa. Il găsim prezent pretutindeni, în ori ce vreme, în orice mediu.

Dar bună starea societăţii şi fericirea unei generaţii nu pot fi realizate decât atunci când conceptul educaţiei a primit o acceptiune valabilă, când problema aceasta a promovării tinerei generaţii este rezolvată în deplină conlucrare cu factorii ceilalţi care formează realitatea.

Luând în consideraţiune realităţile de aici — acum şi făcând analogie cu experienţele similare, apropiate în timp şi spaţiu, ale altor naţiuni vom putea spera într'o rezolvare optimă a problemei, care pentru noi nu este alta decât aceea

a soluţionării crizei de cadre din câmpul educaţiei fizice şi sporturilor.

Ce înţelegem prin cadre

In orice domeniu de activitate acela care face cunoştinţă mai apropiată cu sarcinile ce-i revin sau cu problemele pe care trebue să le rezolve are nevoie de o oarecare îndrumare.

De ucenicie nu scapă nimeni, chiar dacă uneori nu-şi dă seama că o face efectiv.

Copilăria şi adolescenţa nu sunt altceva decât stadii de pregătire pentru viaţa serioasă din sânul societăţii, pentru această viaţă care se cere să fie trăită în toată complexitatea ei, care solicită toate facultăţile persoanei umane şi ale cărei sarcini apasă greu pe umerii generaţii lor

Astfel pregătirea tineretului trebue să ţină seamă de toate solicitările şi de sarcinile pe care societatea nouă care se clădeşte le dă tuturor celor ce fac parte din ea

Sănătatea, caracterul, pregătirea profesională sunt calităţi care se cer tuturor.

Educaţia fizică şi sporturile au marile merite de a contribui la îmbunătăţirea şi păstrarea sănătăţii, la formarea caracterului şi, prin energiile ce le declanşează, la perfecţionarea profesională.

Una dintre caracteristicile educaţiei fizice şi — de altfel — ale educaţiei în genere este aceea de a nu fi îngrădită de vârstă Şi astfel dela copilărie la maturitate nevoia de a educa fizic pe individ este prezentă De aici se trage toată problematica noastră de aici necesitatea cadrelor, a acelor elemente care prin pregătire lor trebue să contribue la educarea celorlalţi.

Am numit „cadre" întreg colectivul de educatori, începând dela profesorul de educaţie fizică şi terminând cu managerul. Toţi aceştia au funcţii bine definite în societate şi urmăresc prin activitatea lor zilnică şi susţinută scopuri diferite, după pregătirea de specialitate pe care o au.

De unde vom recruta viitoarele cadre

Cele scrise până acum ne-au oferit o bază de discuţie şi în acelaş timp ne-au furnizat un principiu: întregul tineret e dător să se pregătească; către întregul tinere trebueşte îndreptată atenţia. Nu vom face deosebire de clasă sau rol social Şcolari, muncitori, funcţionari, militari studenţi, iată categoriile de elemente ce trebuesc educate.

Şi astfel îndrumătorii fireşti ai acestora trebuesc selecţionaţi din chiar rândurile lor. De unde o nouă concluzie, aceea a înfiinţării şcolilor de cadre pe categorii şi de aşa manieră încât să se poată folosi imediat noile elemente create.

Pentru şcolari şi studenţi vacanţele sunt singurele perioade de oreme când pot urma cursurile unor astfel de şcoli. Ceilalţi, funcţionari, muncitori sau militari, numai în concediile acordate de instituţiile respective.

Vom reveni altă dată cu condiţiile ce care trebue să le îndeplinească toţi cei chemaţi să devină educatori fizici sau îndrumători sportivi. Acum ne rezumăm în a preciza şi mai mult problema recrutării lor.

Criza de cadre, lipsa lor, este astăzi evidentă. Cele câteva şcoli organizate n'au reuşit s'o înlăture câtuşi de puţin, iar cele ce par a se anunţa nu vor forma decât o primă etapă — şi asta modestă — a rezolvării ei.

Crearea de şcoli care să satisfacă cerinţele întregului tinerct este acum problema capitală.

Recrutarea elementelor, a viitorilor educatori, va trebui făcută în aşa fel încât să le asigure continuitatea în activitate pentru câţiva ani. Cu alte cuvinte să se garanteze celor ce absolvă şcoala de cadre o practică îndelungată. Contrar, toate eforturile organizatorilor şi toate cheltuclile vor fi în zadar.

Durata unei şcoli nu poate fi atât de scurtă încât să permită oricui frequentarea ei. Se cere aşa dar o seriozitate şi o înţelegere a sarcinei ce-i incumbă fiecăruia, o hotărâre de a activa intens după obţinerea diplomei respective.

Se ridică aici şi problema foarte serioasă a scoaterii din producţie a acelora care prin noua pregătire căpătată la şcoala de cadre vor îndeplini funcţii de organizatori sau îndrumători în educaţie fizică şi sport.

Şi alături de ea, aceea a creeării unei categorii de specialişti, alta decât a profesorilor de educaţie fizică, a unei categorii de profesionişti, care să fie folosiţi cu succes în aceleaşi scopuri. Pregătirea lor s'ar face într'un institut creat de autoritatea de stat, institut cu drept de a elibera diploms şi certificate şi care ar putea funcţiona ca anexă pe lângă Academia Naţională de Educaţie Fizică.

(Va urma)

Mihai Epuran

METAMORFOZE

SE INTAMPLA de multe ori lucruri ciudate în footballul britanic, lucruri care reuşesc să trezească din amorţeală chiar pe cei mai „democraţi" dintre englezi.

Este adevărat că în ultimul timp numărul marilor vedete ale Albionului a cam scăzut — şi încă într'un mod foarte îngrijorător, şi fără îndoială că lucrul acesta a pus pe gânduri pe foarte mulţi dintre conducătorii cluburilor profesioniste. De aceea, bucuria a fost foarte mare când ziarele au început să publice reportagii entuziaste despre un nou jucător — un anume Henri Meek — ultima achiziţie a clubului Leeds United.

Se pare însă că unul dintre ziarişti — om curios din fire — a avut nefericita idee de a întreprinde oarecari investigaţii asupra acestui nou jucător — cu intenţia foarte cinstită dealtfel, de a scrie un mare reportaj pentru gazeta sa. Succesul acestui ziarist a fost mai mare decât s'ar putea crede căci interesându-se mai îndeaproape de personalitatea lui Meek, a aflat cu surprindere că n'a jucat niciodată în vreo echipă britanică şi că nici măcar nu e englez. Continuându-şi cercetările ziaristul a început să afle surprize din ce în ce mai mari. Astfel a aflat că adevăratul nume al lui Meek este... Heinz Mosch şi că este un fost aviator german, fă cut prizonier în timpul războiului!

Şi astfel s'a ajuns la desvăluirea întregii afaceri. Se pare că la un match amical de footbal între echipa „prizonierilor" şi aceea a „păzniclor". a asistat din întâmplare şi unul dintre sprijinitorii financiari ai clubului „Leeds United" care a fost atât de entuziasmat de jocul lui Mosch, încât s'a gândit că n'ar fi rău să-l achiziţioneze. Şi cum omul avea relaţii destul de frumoase, a reuşit în scurtă vreme această metamorfoză modernă: Mosch s'a transformat în Meek şi a devenit... englez.

Dacă metamorfoza aceasta a plăcut foarte mult conducătorilor dela Leeds, care au intrat în posesia unui jucător foarte bun, pe vremea când era îmbrăcat în uniforma lui „Luftwaffe".

Credem că nu mai este nevoe să facem vreun comentariu. Prizonierii joacă cu paznicii, iar foştii omorîtori ai copiilor englezi joacă pe stadioanele acoperite cu gazon ale Albionului, în cadrul primei ligi de football

Sau în care se vede că Anglia este o ţară în care principiile democraţiei sunt înţelese de o manieră cu totul ciudată.